

**Lag
om ändring i lagen (1957:668) om utlämning för
brott;**

utfärdad den 7 maj 1975.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrives i fråga om lagen (1957:668) om utlämning för brott²

dels att 3 § skall upphöra att gälla,

dels att nuvarande 25 och 26 §§ skall betecknas 26 respektive 27 §,

dels att i 1, 11, 20—22 och 24 §§ ordet "Konungen" skall bytas ut mot "regeringen",

dels att i 20 § orden "i statsrådet" skall bytas ut mot "för regeringen",

dels att 4, 9, 10, 12, 14—17 och 23 §§ samt den nya 26 § skall ha nedan angivna lydelse,

dels att i lagen skall införas en ny paragraf, 25 §, av nedan angivna lydelse.

4 §³ Ej må någon utlämnas, med mindre den gärning för vilken utlämning begäres motsvarar brott, för vilket enligt svensk lag är stadgat fängelse i mer än ett år. Har personen i den främmande staten dömts för gärningen, må han utlämnas allenast om påföljden utgör minst frihetsstraff i fyra månader eller annat omhändertagande på antalt under motsvarande tid.

Skall utlämning till främmande stat ske för gärning som avses i första stycket, må utlämning till den staten samtidigt medgivas jämväl för annan gärning som motsvarar brott enligt svensk lag.

Har personen i den främmande staten dömts till gemensam påföljd för gärning som avses i första stycket första punkten och för annan gärning som motsvarar brott enligt svensk lag, må utlämning för gärningarna äga rum, om den gemensamma påföljden utgör minst frihetsstraff i fyra månader eller annat omhändertagande på antalt under motsvarande tid.

9 § Har den som begäres utlämnad dömts för gärningen i den främmande staten, må utlämning ej beviljas, med mindre domen stöds av utredningen och ej heller eljest föranleder allvarlig erinran.

Om dom angående gärningen ej meddelats i den främmande staten, skall framställningen om utlämning grundas på beslut om häktning, som meddelats av behörig myndighet i den främmande staten. I fråga om gärning, för vilken utlämning kan ske enligt 4 § andra stycket, må dock framställningen grundas på annan utredning. Framställningen må ej bifallas, med mindre sannolika skäl äro, att personen begått gärningen.

¹ Prop. 1975: 35, JuU 13, rskr 112.

² Senaste lydelse av

3 § 1962: 87

11 § 1964: 176

26 § 1959: 255.

³ Senaste lydelse 1964: 176.

Genom överenskommelse med främmande stat må bestämmas, att i förhållande till den staten fällande dom eller sådant beslut om häktning som meddelats av domstol eller domare skall godtagas, om det ej i särskilt fall framgår, att domslutet eller häktningsbeslutet är uppenbart oriktigt.

10 § Har i fråga om den person som avses med framställningen här i riket meddelats dom beträffande det uppgivna brottet eller med stöd av 20 kap. 7 § rättegångsbalken eller motsvarande bestämmelse i annan författning meddelats beslut att icke tala å brottet, må utlämning för det brottet ej äga rum.

Ej heller må utlämning beviljas, om straff för brottet skulle vara förfallet enligt svensk lag.

Har fråga om ansvar för brottet prövats genom lagakraftgående dom, meddelad i annan främmande stat än den som gjort framställning om utlämning, och är brottet förövat i den först nämnda staten eller har denna stat tillträtt den europeiska utlämningskonventionen den 13 december 1957, den europeiska konventionen den 28 maj 1970 om brottmålsdoms internationella rättsverkningar eller den europeiska konventionen den 15 maj 1972 om överförande av lagföring i brottmål eller har den staten slutit särskilt avtal med Sverige om utlämning för brott, må den tilltalade ej utlämnas för det brottet,

1. om han har frikänts från ansvar,
2. om han har förklarats skyldig till brottet utan att påföljd har ådömts,
3. om ådömd påföljd har verkställts i sin helhet eller verkställigheten pågår, eller
4. om ådömd påföljd har bortfallit enligt lagen i den stat där domen meddelats.

Tredje stycket gäller ej i fråga om brott, som har förövats i den stat som gjort framställning om utlämning eller mot denna stat eller menighet eller allmän inrättning i den staten, eller brott, som avses i 2 kap. 3 § 5 eller 6 brottsbalken, såvida ej lagföringen har skett på begäran av den stat som gjort framställning om utlämning.

12 § Vid beviljande av utlämning skola i tillämpliga delar uppställas följande villkor:

1. Den som utlämnas må icke, utan särskilt medgivande enligt 24 §, i den främmande staten åtalas eller straffas för annat brott som begåtts före utlämningen eller, utom i fall som avses i 13 § andra stycket, utlämnas till annan stat, med mindre han underlåtit att, oaktat hinder ej mött, lämna landet inom fyrtiofem dagar efter rättegång och undergående av straff eller annan påföljd som må hava ådömts honom för brott, varför utlämning ägt rum, eller återvänt dit sedan han lämnat landet.

2. Den som utlämnas må icke för brottet åtalas vid domstol, som endast för tillfället eller för särskilda undantagsförhållanden erhållit befogenhet att pröva mål av sådan beskaffenhet. Regeringen äger dock medgiva undantag från vad nu sagts, om det finnes förenligt med rättssäkerheten.

3. Den som utlämnas må ej för brottet straffas med döden.

I fall som avses i 5 eller 6 § skall särskilt angivas, att den som utlämnas icke må straffas enligt bestämmelse som avser brott av krigsman eller såsom för politiskt brott.

I övrigt uppställer regeringen de villkor som prövas erforderliga.

14 § Framställning om utlämning skall göras på diplomatisk väg.

Vid framställningen skall fogas avskrift av häktningsbeslut eller dom som åberopas eller, i fall som avses i 4 § andra stycket, annan utredning på vilken framställningen grundas. I den mån det ej framgår av nämnda handlingar, skall uppgift lämnas om personens nationalitet och hemvist, brottets beskaffenhet, tid och plats för brottet samt i den främmande staten tillämpliga straffbestämmelser. Signalement skall om möjligt företes.

15 § Innan regeringen meddelar beslut i anledning av framställningen, skall yttrande avgivas av riksåklagaren och ärendet prövas av högsta domstolen. Är det uppenbart att framställningen ej bör bifallas, skall den dock omedelbart avslås.

16 § Riksåklagaren skall till grund för sitt yttrande verkställa erforderlig utredning enligt vad om förundersökning i brottmål är stadgat.

Om tvångsmedel skall gälla vad som i allmänhet är föreskrivet för brottmål. Beslut av rätten gäller tills vidare intill dess högsta domstolen prövat ärendet och, om utlämning enligt dess beslut kan lagligen beviljas, regeringen avgjort ärendet. Talan mot rättens beslut föres genom besvär till högsta domstolen utan inskränkning till viss tid.

Den som häktats äger påfordra, att ny förhandling skall äga rum inom tre veckor från det beslut senast meddelats.

17 § Sedan utredningen avslutats, överlämnar riksåklagaren ärendet jämte sitt yttrande till högsta domstolen.

23 § Den som i främmande stat är misstänkt, tilltalad eller dömd för brott, vilket enligt denna lag kan föranleda utlämning, må på begäran av behörig myndighet i den främmande staten eller med anledning av där utfärdad efterlysning omedelbart anhållas eller åläggas reseförbud av åklagare enligt vad som i allmänhet gäller om brottmål. Beslag må ock i sådant fall äga rum.

Beslut om användning av tvångsmedel skall utan uppskov anmälas hos rätten, som skyndsamt efter förhandling enligt vad om brottmål är stadgat prövar åtgärden samt, om anhållande eller reseförbud skall bestå, genast underrättar chefen för justitiedepartementet därom. Finner denne, att hinder mot utlämning föreligger eller att utlämning eljest ej bör ske, har han att utverka regeringens förordnande om upphävande av åtgärden. I annat fall skall den främmande staten genom utrikesdepartementets försorg underrättas om åtgärden. Därvid skall angivas viss av chefen för justitiedepartementet bestämd tid, inom vilken framställning om utlämning skall göras. Denna tid får icke

vara längre än fyrtio dagar från den dag personen anhölls eller reseförbud meddelades enligt första stycket. När framställning om utlämning inkommer, skall utrikesdepartementet genast underrätta den myndighet som först meddelat beslut om åtgärden. Sådan underrättelse skall jämväl lämnas, därest framställning om utlämning ej inkommer inom utsatt tid.

Mot rättens beslut må talan ej föras. Den som anhållits eller underkastats reseförbud äger dock för prövning, om åtgärden skall bestå, påfordra ny förhandling inom tre veckor från det beslut senast meddelats.

Har framställning om utlämning av den som är anhållen eller underkastad reseförbud ej gjorts inom den enligt andra stycket bestämda tiden, skall den anhållne frigivas eller meddelat reseförbud hävas. Detsamma gäller när framställning avslås enligt 15 §. Om anhållen i annat fall ej frigives, skall framställning om hans häktande avlåtas till rätten sist å åttonde dagen efter den, då riksåklagaren fick del av utlämningsframställningen. Göres ej framställning, som nu sagts, skall den anhållne omedelbart frigivas.

25 § Sedan framställning om utlämning gjorts, må ej åtal för det uppgivna brottet väckas, såvida icke framställningen avslagits.

Beviljas utlämning sedan åtal väckts, skall detta förhållande anses utgöra rättegångshinder i brottmålet.

26 § Chefen för justitiedepartementet äger medgiva, att den som av främmande stat utlämnas till annan stat må föras genom riket, såframt denne icke är svensk medborgare och ej heller eljest synnerliga skäl äro däremot. Framställning härom göres på diplomatisk väg.

Sker utlämningen till Danmark, Finland, Island eller Norge må medgivas, att även svensk medborgare föres genom riket, om hinder ej skulle ha förelegat för utlämning av honom till den mottagande staten enligt 2 eller 4 § lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1975.

Bestämmelser i överenskommelse med främmande stat, som för Sveriges del är gällande vid lagens ikraftträdande, skall lända till efterrättelse även om de avviker från vad lagen föreskriver.

På regeringens vägnar

LENNART GEIJER

Per Jermsten
(Justitiedepartementet)

